

1. OLIN KOITTANUT KOVASTI

yritellyt raivoisasti
löytää sointuja suloja,
riemukkaita riimejäkin,
mutta löytänyt loruja,
jorinoita joutavia,
joista soinnut ei heläjä,
eikä tunteet tuikahtele.

Päätin korjata asian
uudeksi sen suunnitella,
että huomaisi monetkin
sanonnassa soinnukkuutta,
joissa helkkyisi hopea,
kirkas kulta kiiltelisi,
soinnut sointuvat soluisi,
rytmi raisu runtelisi.
Runon kauneimman tekisin,
kun vain löytää värkit voisin.

Lähdin matkalle halulla,
reissun päälle reuhakkaana,
pistin reppuun reikäleivän
sekä potkan särpimeksi.
Juomiseksi vahvan vodkan,
sekä kossuu täyden pullon.
Vielä tarvitsin lapion,
jolla kaivan suuren montun,
kaivannon syvän tekaisen,
josta löydän riimin raisun,
kauan sitten piilotetun.

2. ENSIN LÖYSIN KUMMAN KIEKON,

se kuin leipä on leveä,
saanko tuosta raisun riimin,
saanko entistä paremman?
Pyörittelin kiekkoani,
koputtelin löytöäni,

Mitä sylki suuhun tuopi

Kirjoittanut Oiva Pennanen

sitä rapsutin, ravistin,
kuumensin ja viilentelin,
josko alkaa soinnut tulla,
ilmoille somat sävelet.

Kiven pistin korvaa vasten,
sitä kuuntelin kysyen:
- Miks´ei soinnut soinnahtelee,
runot kauneimmat kajahda?
Kivi kylmä korvallani
eipä riimejä rutise,
eikä rytmi rynnistelee,
komppi kiimainen kolise.

Huomasin, ei lähde sointu,
runo laadukas lähene,
eikä nouse hurmioksi,
kiven kalsean hively.
Turhaan tuota tunnustelen,
suotta sointuja anelen.
Vikapisto lienee ollut,
löytö leipäni kivisen.

Heitin limpun hemmettihin,
kyrsän kauaksi kadotin,
pettyneenä löydökseeni,
sanoin kalseat sanani:
- Eipä tuosta virtaa uutta,
runoratsulle apetta,
täytyy löytää kampe uusi
josta nappaisin sävelen,
sievän soinnun saavuttaisin.

Otin haavin haavikosta,
uudet konstit koivikosta,
keinot tepsivät tekaisin,
likoon pistin kalsarini,
kaiken voitavan varasin,

antennitkin kunnostelin,
että kompin kunnollisen
runoihini viimein saisin,
rytmin raisun ja ravakan,
sulosoinnun soljuvaisen.

3. MIETIN, LAILLA VÄINÄMÖISEN

kunnon kanteleen rakennan,
suunnittelen soittovärkin,
joka toisia parempi,
muita paljon mainiampi,
aivan verraton vekotin,
jolla hurmaan nuoret naiset.

Veteen vieheeni viritin,
ongen pistin oottamahan,
toivoen saalista samalla.
Varmaan siinä onnistuisin,
kunhan malttaisin vähäsen,
hoppuni kun hillitseisin.

Kalan kauhean kalastan,
hauen suuren keinottelen,
jolla leuat on leveät,
kita kahta kauheampi.
Pedon mahtavan vetäisen,
jolla kallo suurenlainen,
siitä kanteleen tekisin
soittovehkeen verrattoman.
Jopa saisin soinnukkuutta,
sekä rytmiä runoihin.

Ootin päivän, vielä toisen,
ootin vielä kolmannenkin,
mutta viehe ei tehoa,
kalaa suurta houkuttele.
En saa rannalle kaloja,
edes kiisken pirriäistä.

4.OLI JUTTUNI JUMISSA,
tarinani tappiolla,
kaikki konstit on lopussa,
hyvät konstit käytettynä.
Mitään löytynyt ei uutta,
eipä toivoa vähäistä,
että saisin kunnollista,
tritiikin kestäväää runoa.

Menin metsään murheissani,
surunvallassa vaelsin.
Enpä pysty luomaan uutta,
enkä laatimaan säkeitä,
aikaan saamaan soinnukkaita
noita riimejä rajuja.

Kun on murheeni mahoton,
suru vallan lannistava,
huomaan miekkosen matalan,
äijän vaaksan korkehuisen,
joka juttelee minulle,
sanaileepi hiljaisesti:

- Mikä murheena sinulla,
mistä muoto synkänlainen?
Onko pettymys tavannut,
sinut saanut saaliiksensa.

- Sepä murhe on minulla,
suru suuri rinnassani,
kun ei sointuvat sävelet,
suostu mulle taipumahan,
saan vain pelkkiä loruja,
saaliikseni sattumalta.

- Älä turhia tupise,

Mitä sylki suuhun tuopi

Kirjoittanut Oiva Pennanen

juonittele joutavia,
voisin neuvoa vähäsen,
opetuksen antaa pienen,
ehkä huomaisit paremmin,
seikan varsin tarpeellisen.

- Jospa saatat sen sanoa,
kuinka saadaan raisu riimi,
taikka haikuja hyviä,
laatuisia tankojakin.
Sua kiittäisin kovasti,
onnellinen siitä oisin.

- Älä niistä sä välitä,
reppanoista kritikoista,
ne vain luulevat osaavan,
mikä teksti kelvollinen.
Siihen mittaa ei todella,
kenelläkään kriitikolla,
vuoksi palkkansa puhuvat,
vatuloivat viisahia.
Kun vain parhaasi yrität,
panet käyttöön kaikki keinot,
mitä mielessä sinulla
anna tulla tulvimalla,
sepä riittävi hyvästi,
osaltasi mainiosti.

Sepä helpotti kovasti
pyyhki murheen mielestäni,
siispä kirjoitan halulla,
mitä sylki suuhun tuopi.

Mitä sylki suuhun tuopi

Kirjoittanut Oiva Pennanen
